

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 109/2020
13.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца-противтуженог Омладинског фудбалског клуба „Земун“ из Београда, као правног следбеника ФК „Земун“ из Београда, кога заступа пуномоћник Горица Лазић, адвокат из ..., против туженог-противтужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Миломир Бошковић адвокат из ..., ради утврђења ништавости уговора и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца-противтуженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 555/2017 од 22.10.2018. године, у седници већа одржаној дана 13.05.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца-против туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 555/2017 од 22.10.2018. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 4672/11 од 13.04.2016. године, исправљеној решењем истог суда П1 4672/11 од 05.09.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца-противтуженог Омладинског фудбалског клуба „Земун“ из Земуна, па је утврђено да је уговор о раду закључен између правног претходника тужиоца-противтуженог и туженог-противтужиоца АА из ... дана 01.01.2005. године ништав. Ставом другим изреке Први основни суд у Београду се огласио апсолутно ненадлежним за поступање по противтужби туженог-противтужиоца којим је тражио да суд обавезе тужиоца-противтуженог да туженом противтужиоцу на име накнаде штете због неиспуњења уговора исплати 193.320 евра са каматом коју одредби Централна Европска банка почев од 05.02.2007. године као дана подношења тужбе па до исплате, у динарској противвредности, по курсу на дан исплате, укинута су спроведене радње и противтужба је одбачена. Ставом трећим изреке обавезан је тужени-противтужилац да тужиоцу-противтуженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 318.750,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 555/2017 од 22.10.2018. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 4672/11 од 13.04.2016. године, исправљена решењем истог суда П1 4672/11 од 05.09.2017. године у ставу првом изреке и одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је уговор о раду закључен између правног претходника

тужиоца и туженог дана 01.01.2005. године ништав, као неоснован. Ставом другим изреке укинута су решења садржана у ставу другом и трећем изреке првостепене пресуде и у том делу предмет је враћен првостепеном суду, на поновни поступак.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац-противтужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и због погршне примене материјалног права.

Тужени-противтужилац је поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ...87/18), па је оценио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У ревизији се истиче и битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. истог закона, која чланом 407. став 1. тачка 2. ЗПП није прописана као ревизијски разлог. Такође, у ревизији се истиче и битна повреда парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, али није посебно указано коју то одредбу Закона о парничном поступку другостепени суд није применио или је неправилно применио, а што је било или могло да буде од утицаја на доношење законите и правилне пресуде, због чега ревизијски суд није разматрао те наводе ревизије.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је са тужиоцем, кога је заступао генерални директор ББ, закључио уговор о раду број 72/1 од 02.08.2004. године којим је засновао радни однос код тужиоца на пословима ... на одређено време од једне године, у периоду од 01.08.2004. године до 31.07.2005. године. Тужилац и тужени су закључили и уговор број 1107 од 11.11.2004. године, и то тужени са звањем ... и тужилац, кога заступа ББ у својству генералног директора, ради ангажовања туженог као ... за рад у клубу, у времену од 11.11.2004. године до 01.07.2005. године. Овај уговор је оверен у Фудбалском савезу Београда и Фудбалском савезу СЦГ. На крају, странке су закључиле и спорни уговор од 01.01.2005. године чији је предмет ангажовање ... за рад у клубу, на основу кога је тужени ангажован као ... ФК „Земун“ у периоду од 01.01.2005. године до 01.01.2008. године, а уговор је за ФК „Земун“ такође потписао ББ у својству генералног директора и уговор је оверен у Фудбалском савезу Србије и Црне Горе и Фудбалском савезу Београда. Чланом 3. став 3. тог уговора тужилац се обавезао да туженом исплати годишњу накнаду од 80.000 евра у динарској противвредности по курсу НБС на дан исплате, с тим што ће се исплата годишње накнаде извршити у три рате, почев од 01.01.2005. године. У случају неизмирења обавеза неког од уговарача уговорено је да се оштећена страна обраћа надлежним органима у фудбалској организацији са конкретним захтевом, а одлуке органа ФС СЦГ везане за неизмирење обавеза су обавезујуће за оба уговарача и све субјекте у фудбалској организацији.

Тужени се 01.11.2006. године обратио захтевом Арбитражној комисији Заједнице Меридијан супер лиге, заведеним у Заједници фудбалских клубова Прве савезне лиге под бројем 07-394 дана 01.11.2006. године, како би Арбитражна комисија

спровела поступак наплате потраживања од ФК „Земун“ према уговору од 01.01.2005. године. Закључком Арбитражне комисије од 16.02.2017. године поступак пред том комисијом за наплату траженог потраживања је прекинут, на захтев тужиоца и стављен у фазу мировања до окончања судског поступка пред судом.

Фудбалски клуб „Земун“ из Београда био је уписан у регистар спортских организација као удружења, спортских друштава и савеза, решењем од 09.12.1998. године, с тим што је било више лица која су била овлашћена за заступање тог клуба у периоду од 09.12.1998. године па до 12.04.2011. године, а међу којима се не налази ББ.

У моменту закључења спорног уговора туженом је исплаћено 20.000 евра, након тога му је исплаћивана плата и премије, док му за 2006. годину није исплаћено ништа. Посао ... је обављао све до 01.11.2006. године када је поднео захтев Арбитражној комисији Фудбалског савеза Србије да се уговор изврши, односно да му се исплати оно што му клуб дугује по спорном уговору. Решењем тужиоца бр. 686/3 од 31.10.2006. године, туженом, као запосленом за обављање послова ... у ФК „Земун“ отказан је уговор о раду број 772/1 од 02.08.2004. године уз престанак радног односа са 31.10.2006. године, а ово решење је потписао генерални директор тужиоца ВВ.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање првостепени суд је усвојио тужбени захтев и утврдио да је спорни уговор ништав, с обзиром да Скупштина клуба није именовала ББ за генералног директора тужиоца, у складу са чланом 47. Статута тужиоца од 22.09.1998. године, нити је он био регистрован решењем Министарства просвете и спорта као лице овлашћено за заступање тужиоца, а такође тужени није могао бити ангажован за тренера клуба без одлуке Извршног одбора клуба. Према ставу првостепеног суда ББ је спорни уговор потписао као неовлашћено лице, надлежни органи тужиоца ни његов овлашћени заступник нису одобрили уговор, па исти не производи правно дејство, због чега је тај уговор ништав у складу са чланом 84. став 1. и став 2, чланом 88. став 1. и став 3. и чланом 103. став 1. Закона о облигационим односима.

Другостепени суд је, супротно ставу првостепеног суда, сматрао да спорни уговор о раду од 01.01.2005. године није ништав с обзиром да је између потписника уговора, у складу са одредбама члана 26-45. Закон о облигационим односима постигнута сагласност о свим битним елементима уговора, да је дошло до извршења уговора (обављени рад туженог и делимична исплата од 20.000 евра, што тужилац није спорио) и да је тужени, у смислу члана 85. став 3. Закона о облигационим односима из околности могао закључити да ББ иступа као заступник тужиоца. Наиме, тужилац је био упознат са закљученим уговорима са туженим, уговор од 01.01.2005. године је оверен пред надлежним органом ФС Србије и Црне Горе и ФС Београда, тужилац је већ делимично испунио своју обавезу из уговора утврђеној чланом 3. Уговора, јер је туженом исплатио износ од 20.000 евра након закључења тог уговора, што значи да је био упознат са закључењем уговора, његовим одредбама и радом туженог и није предузимао било какве мере у вези са раскидом тог уговор. Извршни директор клуба у то време био је ГГ и он је за генералног директора тужиоца поставио ББ. Како је тужени са тужиоцем закључио и уговоре о раду од 02.08.2004. године и од 11.11.2004. године, које је у име тужиоца такође потписао ББ у својству генералног директора, а тужилац је туженом исплаћивао зараду и накнаду по наведеним уговорима, он се сагласио са тиме да ББ заступа клуб, као овлашћено лице за заступање. Стога, према

ставу другостепеног суда, нису испуњени услови из одредбе члана 103. став 1. Закона о облигационим односима да се утврди да је уговор од 01.01.2005. године ништав.

Врховни касациони суд сматра да је другостепени суд доносећи побијану одлуку, на утврђено чињенично стање правилно применио одредбе Закона о облигационим односима које је навео у својој одлуци, а разлоге за такву одлуку прихвата и ревизијски суд.

Неосновано се у ревизији указује на чињеницу да је ББ закључио спорни уговор као неовлашћено лице јер није изабран за генералног директора клуба на начин прописан чланом 47. Статута тужиоца. Ово зато што из доказа изведених у току поступка произлази да је ББ у спорном периоду, као генерални директор тужиоца потписао и Правилник о стипендирању, наградама за остварене спортске резултате и уговорне обавезе фудбалског клуба „Земун“ од 13.09.2005. године. На место генералног директора клуба ББ је поставио Извршни директор клуба ГГ и у спорном периоду ББ је несметано и без икаквих примедби од стране Скупштине клуба и Извршног одбора клуба обављао посао генералног директора клуба, између осталог и заступање клуба, па и закључење не само спорног уговора већ и раније закључење два уговора са туженим које тужилац није оспоравао. Све те околности указују да се тужилац сагласио да ББ обавља функцију генералног директора клуба до избора генералног директора од стране Скупштине клуба.

Тужилац није доказао да је тужени знао и да је могао знати да ББ није генерални директор ФК „Земун“, а пошто је обављао послове генералног директора њему није било потребно пуномоћје у писаној форми за заступање и закључење уговора, на шта се неосновано указује у ревизији (члан 35. и члан 56. Статута тужиоца који се налази у списима).

Тужилац је прихватио-одобрио наведени уговор јер је обавезе из тог уговора тужени извршавао скоро годину дана и по основу тог уговора тужилац му је исплатио ... евра, као прву рату за извршење његових обавеза из уговора, како је то дефинисано чланом 7. уговора. Поред тога, туженом је исплаћивана зарада и по основу раније закључених уговора, које је такође потписао ББ, у својству генералног директора клуба, из чега произлази да се тужилац сагласио да ББ заступа клуб, као лице овлашћено за заступање.

Врховни касациони суд је ценио и остале наводе изјављене ревизије којима се не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, због чега ти наводи нису посебно образложени.

Из наведених разлога одлучено је као у изреци пресуде, на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Бождар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић